

odgovoriti“. Na to podá z eno roko pismo papežu, z drugo pa derži dnar za mašo.

Smehljaje vzamejo sv. oče pismo vojaku iz rok, in prebravši ga, ga mu dajo nazaj rekoč: „Prijatelj! maša, ki jo bom jutri opravil, ima že drug namen; pojutrajnem pa jo bodem z veseljem za junaško vašo armado služil. Al nekaj si izgovorim za to: Ti moraš tudi pričijoč biti in pa sv. obhajilo prejeti. Kar pa se plačila za mašo tiče, ki mi ga ponujaš, naj bo tvoje, in za ta dnar pij zdravico svojim tovaršem v Krimu“. „Iz serca rad“ — odgovorí vojak — „naravnost grém k našemu patru, da se pripravim za sv. obhajilo, in pojutrajnem bom že ob pravem času na svojem mestu“. Potem se spet pred papeža po vojaško vstopi, ga pozdravi, se zavertí na desno pa odide.

Določeni dan klečí vojak že ob pravem času na svojem mestu; papež služijo sv. mešo in ga obhajajo.

(Serčnost rusovskega vojaškega muzikanta). V naskoku Sevastopolja je bil ranjen tudi en rusovsk muzikant, kateremu je kugla šla skoz koleno, da so mu mogli nogo odžagati. Pred tem pa ga je hotel zdravnik zvezati, da bi pri operaciji noge ne umakoval. „Kaj hočete gospod dohtar?“ ga vpraša ranjenec. „Moram vam odžagati nogo, pa zato je treba, da vas zvezem“. „Ne bo dal“ — zaverne muzikant — „serce mi znate iz pers izruvati, al vezati se ne dam. Ali nimate nobenih gosel pri roki — dajte mi jih!“ Gosle mu prinesó in ko jih napravi, da pojó lepo ubrane, pravi: „Tako, gospod dohtar, zdaj znate pa že žagati“; — in v tem začne gosti in gode tako dolgo, da je bila noga preč, kar je terpelo celo uro, pa v tem ni ne ene note napak naglasil in ni ne enkrat obraza premenil.

Kratkočasno berilo.

Od očeta treh sinov, kateremu se desno oko smeja, levo pa joka.

Serbska narodna pripovedka.

Nekdaj je bil mož, ki je imel tri sinove, dva pametna, enega pa neumnega. Temu možu se je desno oko vsigdar smejalo, levo pa solzilo.

Pogovoré se sinovi njegoví, pa gredó k njemu eden po eden, prašat ga: zakaj da se mu desno oko smeja, levo pa joka.

Pride tedaj najstarji v stanico k očetu in ga vpraša: „Oče! prav mi povejte, kar vas bom prašal: zakaj se vaše desno oko vedno smeja, levo pa joče?“

Oče mu na to nič ne odgovorí, ampak plane na noge, popade nož in vdere za njim, uni pa urno na polje teče, in zabode se nož v vrata. Una dvojica na polji komaj čakata brata, da pride in da slišita, kaj da mu je oče rekel.

Kakor pride, ga pobarata brata: „Povej, povej brate, da te Bog živi, kaj ti je rekel oče?“

On pa jima odgovorí: „Nista vidva modrejša od drugzega. Pojta, pa bosta slišala“.

Gré tedaj drugi, srednji brat k očetu v sobo in ga popraša: „Oče! po pravici mi povejte, kar vas bom prašal. Zakaj se vaše desno oko vedno smeja, levo pa joka?“

Oče tudi temu nič ne odgovorí, temuč plane, zgrabi nož in se zažene za njim, ta pa zletí na polje, in nož se zabode v vrata.

Kadar pride do bratov, ga vprašata brata: „Povej brate, da te Bog živi, kaj ti je oče povedal?“

On pa jima odgovorí: „Nista vidva modrejša od drugzega, pojditá, pa bosta zaslišala“. Ta pa je rekel najstaršemu bratu zavoljo nespametnega, da bi tudi on k očetu sel slišat in vidit.

Poda se tedaj tudi neumni v sobo k očetu in ga popraša: „Oče! una dva moja brata mi nočeta povedati, kaj ste jima rekli, povejte meni: zakaj se vaše desno oko vsigdar smeja, levo pa plaka“.

Oče mahoma plane, popade za nož, in se zažene z nožem, da bi ga prebodel, ta pa je ostal, kakor in kjer je bil, in se kar ganil ni.

Kadar to oče vidi, pride k njemu ter mu reče: „No! ti si moj pravi sin, tebi hočem povedati, una dva pa sta strahljivca.“

Da se moje desno oko smeja, se jez veselim in radujem zato, ker me vi otroci radi ubogate in poslušate. Da se mi pa levo oko joka, se godí zato: jaz sem imel na vertu vinsko tertó, ktera mi je vsako uro po eno vedro vina lila. Tedaj mi je za dan in noč 24 veder vina nalila, pa ta tertá mi je ukradena in nisem je mogel najti, tudi ne vem, kdo jo je ukradel in kje da je. In zato se mi levo oko joče in jokalo se bode do smerti, ako je ne najdem“.

Kadar pride na polje tudi ta nespametni, ga vprašata brata, kaj mu je oče povedal, on pa jima vse po redu razodene.

Zdaj se oni poslové od očeta in vseh domačih in se na pot spravijo.

Popotvaje pridejo na razpotje, in vidijo pred sabo tri poti.

Pogovorita se dva stareja in rečeta naj mlajšemu nespametnemu bratu: „Daj, brate, izberimo si vsak po eno pot, pa naj vsak za se hodi, ter poskusi svojo srečo“.

„Bom, brata“ — jima odgovorí nespametni — „izberita si vidva vsak eno pot, in jez čem po tisti iti, ktera mi ostane“.

Vzameta tedaj starša dva vsak svojo pot in se ločita, se pa zopet pozneje snideta, rekoč: „Hvala Bogu, da se tega neumneža znebiva“. Sedeta tedaj in južnata.

Komaj sta se vsedla, ali glej, memo ide šantava lisica na treh nogah, se jima približava, prilizovaje se, da bi tudi ona kaj jesti dobila.

Ona pa, ko vidita lisico, zakričita: „Glej lù lisico, dajva jo ubiti“. Ter poskočita za njo, lisica pa šantava, počne bežati in jima komaj uteče; v tem pridejo pastirski psi do njune torbe in pojedó vse, kar sta imela. Ko prideta nazaj k torbi, nista nič več vidila.

Uni brezpametni se je tretjega pota poprijel, ter je šel naprej, dokler se lakot ne oglasi. Potlej pa sede na travo pod neko hruško, potegne hlebec iz žepa in slanino iz torbe in začne jesti.

Komaj je jesti začel, že pride ravno tista šantava lisica, ktero sta brata njegova podila, se mu jame približevati in prilizovati, gugaje se na treh nogah.

Temu pa se milo stori, da tako čota, ter reče: „Pojdi sem lisica! vem da si lačna, in da ti je težko, ker tudi četerte noge nimaš“.

Dá ji jesti kruha in slanine sebi ko lisici kos; ko se tako malo okrepčata, ga vpraša lisica: „Povej mi vendar, brate, kam ti prav greš“.

On ji pa reče: „Tako in tako, imam očeta in nas je troje bratov, očeta pa se eno oko vedno smeja, ker ga mi dobro ubogamo, drugo oko se mu pa joka, ker so mu ukradli tertó vinsko, ktera je vsako uro eno vedro vino lila. in zdaj jez grem ljudi prašat po svetu, ako bi mi ne vedil kdo povedati od te terté, da jo očetu pripravim, da se oko dalej ne solzi“.

Lisica pravi: „E! pa jez znam, kje je ta tertá, le pojdi za mano“.

Gré on za lisico, in prideta do velikega verta. Zdaj reče lisica: „Tukaj je ta tertá, ktere ti iščeš. Ali težko je do nje priti. Zdaj ti dobro pazi, kar ti bom rekla: Preden se v tem vertu do terté pride, se mora iti memo dvanajst straž in na vsaki straži je po dvanajst čuvajev. Ako ti čuvaji gori gledajo, moraš varno in svobodno memo njih iti, zakaj tako gledajoč oni spé. Ako pa mižé, ne hodi, zakaj tako mižeči ne spijo, ampak bdé. Kadar prideš na vert, stojite tam pri tertí dve matiki, ena lesena, druga železna. Ali ti nikar ne vzami železne matike, da izko-plješ tertó, zakaj ta matika bo zazvonila, stražo izbudila, in straža te bo vjela, in ti zna težka biti. Vzemi pa leseno

matiko, in ž njo izkopaj terto polagano, ko straža gleda, odidi proč na polje k meni, pa imaš terto“.

Ta berž gré na vert, pride do perve straže, čuvaji so napeli oči va-nj, da je bilo groza. Ali on gré memo njih, kakor memo kakošnega kamnja, pride do druge, tretje, in vse straže po redu obide, stopi na vert k terti: terta lije vino vsako uro po eno vedro.

Ali njemu se okorno zdi kopati z leseno lopato, temuč popade za železno, ali komaj vdari ob zemljo ž njo, zazvoní matika, izbudí stražo, straža priteče skupej, primejo ga in ga izročé svojemu gospodarju,

Gospodar popraša tega nespametneža:

„Kako si se ti prederznil skozi toliko stražo priti in stopiti na vert, da bi pobral mojo terto?“

Nespametni reče: „To ni tvoja, ampak mojega očeta terta, jez bom še prišel po njo, da jo vzamem“.

Gospodar pravi: „Jez ti te terte dati nemorem. Ako mi pa dobiš zlato jablano, ktera vsakih 24 ur cvetè, dozori in zlati sad donese, ti jo dati hočem“.

Pride on na polje k lisici, in pobara ga lisica: „No, kako je?“

Ta pa: „Nič ni! Skozi stražo sem bil prišel, in počnem z leseno matiko terto odkopavati, al se mi je dolgo zdelo, primem tedaj za železno, ali ona zazvoní, stražo izbudí, straža me zgrabi in preda gospodarju, gospodar pa mi obeta terto dati, ako mu pripravim zlato jablano, ktera za 24 ur ocvetè, dozori in zlati plod donese“.

Lisica mu reče: „Zakaj pa me nisi ubogal? Glej zdaj bi lepo zamogel s terto k očetu iti“.

On pa z glavo otrese rekoč: „Vidim, da sem napak ravnal, al več ne bom“.

Lisica pravi: „Pojva tedaj do zlate jablane“.

Pelje ga lisica do drugega, veliko lepšega od pervega verta, in mu reče, da bo mogel skoz ravno takih dvanajst straž iti. In kadar boš, mu reče, na vertu, kjer je zlata jablana, tam stojite dve podolgasti palici, ena zlata, druga pa lesena. Pa ne jemlji zlate, da bi otresel zlato jabelko, zakaj zlata veja bo zapela, bo izbudila stražo, in se ti bo slaba godila; ampak vzemi leseno palico, odmlati ono zlato jabelko, pa glej, da prideš berž ven k meni. Ako me ne poslušáš, ti več pomagati nečem“.

Ta odgovori: „Bom, lisica! samo da zlato jabelko dobim, da odkupim terto; komaj čakam, da k očetu pridem“.

Gré na vert, lisica pa ostane na polji čakaje. Gré memo 12 straž kakor pri terti. In ko je zagledal jablano in na jablani zlate jabelka, je v radosti pozabil, kje da je, ter vzame brez pomislika zlato palico, da odkleplje zlato jabelko. Kakor hitro se je zadel zlate vejice, je zapela, stražo izbudila, straža priderčí skupej, ga zgrabi in ga preda gospodarju zlate jablane.

Gospodar popraša nespametneža: „Kako si ti smel in mogel priti skozi toliko mojo stražo na moj vert mlatit zlate jabelka?“

Nespametni reče: „Tako in tako, mojega očeta levo oko solzí, ker mu je terta ukradena, ktera je vsako uro po eno vedro vina lila. Ta terta se varuje na tem in tem vertu, in gospodar verta in terte mi je rekel: „Ako mi pripravíš zlato jablano, ktera za 24 ur ocveta, dozreva in zlati sad donaša, ti bom jaz dal terto“. Pa sem za to prišel, da odmlatim eno zlato jabelko, da dam jabelko za terto, in da terto očetu prinesem, da se mu levo oko ne joka. In ako mi ne daš zlatega jabelka zdaj, pridem zopet ti ga ukrast“.

Gospodar: „Dobro, ker je tako. Ti pojdi, pripravi mi zlatega konja, kateri za 24 ur pride okoli sveta, pa ti bom dal zlato jabelko, jabelko daj za terto, terto nesi očetu, da ne bo več jokal“.

Tako pride zopet na polje in lisica ga pričaka: „No! kakošna je?“ Ta: „Ni narboljša! Lepe zlate jabelka, da se nemoreš nagledati lepote, jez se zmotim, ne zadenem, vzamem zlato palico, da odbijem eno zlato jabelko, vejica zapoje, stražo izbudí, straža me prime in izročí gospodarju,

in gospodar mi reče: „ako mu dobim zlatega konja, kateri v 24 urah preide svet, da mi bo dal zlato jabelko, da jez jabelko za terto dam in je očetu prinesem“.

Zopet ga lisica jame zmerjati: „Pa zakaj me nisi poslušal? Glej! kako bi zdaj lahko že pri očetu bil. In tako trudiš sebe in mene“.

Prosi on lisico: „Samo konja mi, lisica, pripravi, pa te bom od zdaj za naprej vsigdar ubogal“.

Odvede ga lisica v velik velik gojzd in v gojzdu najdeta dvor. V tem dvoru dvanajst straž, ravno kot pri terti in zlati jablani, ktere čuvajo zlatega konja.

Lisica reče: „Zdaj boš šel skozi straže, kot skozi poprejšne, ako gledajo, idi; ako mižé, ne idi; kadar prideš v hlev, tam stoji zlat konj, vezan z zlatimi jermeni.“

Pri konji je ena zlata, in ena iz kocín opletena ujzda. Nikar ne jemlji zlate, ampak vzemi ujzdo iz kocín; ako ga obdaš z zlato ujzdo, bo konj zarezgetal, stražo izbudil, straža te bo popadla, in komu bo bolj gorje kot tebi; pred mene mi ne hodi brez konja“.

„Ne bom, lisica“, reče ta in odide. Prejde vse straže in stopi v hlev h konju.

Ko je on tam, vidi, da ima konj zlate krila (perute) in je lep, da se ga nemore nagledati od lepote. Vidi on zlato ujzdo, lepa je in okinčana. Vidi tudi tisto iz kocín, gerdo, da gerša biti ne more. Tù je dolgo mislil, kaj in kako hoče.

Pa reče na to: „Zares ne morem tega gerdega gada (ujzdo iz kocín) položiti na to lepoto; rajše ga nimam, kakor da bi takega konja oskrnil. Vsede se na-nj. Konj pa zarezgetá, prebudí stražo, straža ga ujame in izročí gospodarju.“

Zdaj gospodar reče: „Kako si se derznil priti skozi toliko mojih čuvajev v moj hlev, da bi mi zlatega konja odpeljal?“

Nespametni: „Nesreča me goni, jez imam doma očeta, pa mu levo oko neprenehoma joka, in jokalo se bo, dokler mu ne pripravim terte, ktera je za dan in noč 24 veder vina nalila, to terto so mu ukradli, ali jez sem jo našel, in rečeno mi je, da bom terto to dobil, ako njemu gospodarju pripravim zlato jablano.“

Gospodar zlate jablane pa pravi, da, ako mu dobim zlatega konja, mi zlato jabelko dá. Za to sem prišel, da odpeljem zlatega konja, da dam zlatega konja za zlato jabelko, zlato jabelko za terto, da jo nesem donú in očetu dam, da več jokal ne bo“.

Gospodar pravi: „Prav, ker je taka, ti hočem dati zlatega konja, ako mi zlato deklico v zibelki dobiš, ktera še sonca in mesca vidila ni, da se ji lice ne otemni“.

Nespametni pa reče: „Jez ti pripravim zlato deklico, al ti meni moraš dati svojega zlatega konja, na katerem ti bom to zlato deklico poiskal in tebi prinesel. Zakaj za zlato deklico se le zlati konj spodobi“.

Gospodar na to: „S čem pa simi ti porok, da prideš zopet k meni?“

Nespametni: „Glej, jez se ti zakolnem pri očetovih očéh, da ti zopet pridem, in ali konja pripeljem, ako ne najdem deklice, ali pa deklico prinesem, ako jo najdem“.

Privolji na to gospodar, dá mu zlatega konja, ga za-ujzda z zlato ujzdo in stopi na polje pred lisico. In lisica ga komaj čaka, da vidi, kaj je.

Lisica: „No! ali si dobil konja?“

Neumni: „Sem, ali da mu pripravim zlato deklico v zibelki, ktera še ne sonca ne mesca vidila ni, da se ji lice ne potamni. Ako veš, kaj je nadloga in dobri prijatli na svetu, povej, ali je kje in veš mar ti za tako deklico?“

Lisica odgovori: „Jez vem, kje je ta deklica, le pojdi za mano“.

Gre za njo, prideta do velike jame. Zdaj lisica reče: „Tukaj je deklica. Šel boš zdaj v to jamo globoko pod zemljo. Preideš dvanajst straž kakor poprejšne. V poslednji sobi v zlati zibelki leží zlata deklica. Zraven deklice stoji veliko strašilo, ktero veka: ne! — ne! — ne! Ti pa se

nič ne boj, ono nikomur nič storiti ne more, samo ga je zlobna mati postavila zraven svoje hčerke, da bi ji nihče blizo ne smel in je ne odpeljal. Deklica pa komaj čaka, da se matrne hudobije znebi in oprosti. Kadar pojdeš z deklico v zibelki nazaj, lupi vsake vrata za sabo, da se zapró, da ne more straža za tabo iti in preganjati te“.

Tako je tudi storil. Gré skozi vse straže, stopi v poslednjo sobo, v sobi se deklica v zlati zibelki ljula, zraven zibelke pa stoji veliko strašilo, kričaje: ne! — ne! — ne!

Ali on se za to kar ne zmeni. Vzame zibelko v roke, vsede z zibelko na konja, gré, pa lupi z vratmi, in vrata se zapró od prvih do poslednjih, in izletí z deklico v zibelki pred lisico. Lisica ga komaj čaka.

Zdaj mu reče lisica: „Jel da ti je žal dati tako lepo deklico za tega zlatega konja? drugači pa ne boš mogel konja dobiti, zakaj zaklel si se pri očetovih očéh.“

Ali daj, da poskusim, ali bi ne mogla jez biti zlata deklica“.

Skoči tje in sem, in preoberne se v zlato deklico, vse je deklinško pri nji, samo oči so ji nekoliko lisičjim podobne bile. Dene jo v zlato zibelko. Pravo deklico pa pustí pri nekem drevesu, da zlatega konja varva.

Gré, odnese zlato zibelko, in v zibelki lisico-deklico. Izroči jo gospodarju zlatega konja, in reši zakletvo očetovega vida. In se verne h konju in deklici.

Zdaj skup pokliče ravno tisti gospodar zlatega konja poln veselja, ker je zlato deklico dobil, vso svojo gospodo, napravi veliko gostje, da jih časti, in pokaže jim, kaj je on dobil za svojega zlatega konja.

Ko so gosti pregledovali deklico, se eden zagleda in reče: „Vse je deklinško in zlo je lepa, ali oči so ji podobne lisičjim“.

Komaj to izreče, skoči lisica ter vteče.

Gospodar in gosti se razserdijo, da je uni rekel oči lisičje in ga umoré.

Lisica doteče k nespametnemu pa gresta dalej, da da sta zlatega konja za zlato jabelko. Prideta do mesta. Mu zopet lisica reče: „E vidiš, zdaj si dobil zlato deklico. Al k zlati deklici se tudi zlat konj prileže. Jel da ti je žal dati zlatega konja?“

Neumni: „Da, lisica, zlo mi je žal pa vendar rajši hočem, kakor da bi mi oče jokal“.

Lisica: „Daj da poskusim, ali bi jez mogla biti zlat konj“. Skoči tje in sem, in prestvari se v zlatega konja, samo rep ima lisičji.

Pa reče: „Zdaj me pelji, da ti dajo zlato jabelko, in jaz vém kdaj k tebi nazaj pridem“.

Odpelje ta konja-lisico, preda ga gospodarju zlate jablance, in dobí zlato jabelko.

Zdaj se gospodar zlate jablance razveselí, da je tako lepega konja dobil, pokliče vso svojo gospodo na gostije, da se jim pohvali, kakošnega konja je dobil. Jamejo gosti konja ogledovati in čuditi se, kako je lep, na enkrat se eden zagleda v rep, in reče:

„Vse je lepo in vse mi dopada, samo bi rekel, da je rep lisičji“.

Ko to spregovori, skoči lisica in odleti. Gosti se pa hudujejo čez unega, ki je rekel rep lisičji, pa ga pogubé.

Lisica pride k nespametnemu in gré z zlato deklico in konjem in zlatim jabelkom k terti.

Zdaj pravi zopet lisica: „E vidiš, zdaj imaš zlato jabelko. Toda zlata deklica brez zlatega konja in zlati konj brez zlatega jabelka se kaj ne primerja. Jel da ti je žal dati zlato jabelko?“

Neumni: „Da, lisica; ali moram, da terto dobim, da mi oče jenjajo jokati. Rajši hočem, da se mi oče ne jokajo, kot vse, kar imam“.

Lisica reče: „Daj, da poskusim, bi li mogla jez biti zlato jabelko“. Skoči semtertje in prenaredí se v zlato jabelko, pa reče, da jo odnese in da jo dá za terto. Nese on

zlato lisico-jabelko, in dá je gospodarju terte, dobí terto in odide.

Gospodar pokliče skupi od veselja vso svojo gospodo, napravi veliko pojedino, ter se hoče pohvaliti, kako zlato jabelko je dobil.

Eden pa se zagleda močno va-nj in reče:

„Vse je lepo in nemore lepše biti, samo da ta sad ima obliko lisičjih glav, in ne kot druge jabelka“. Ko uni to izusti, plane lisica in odrine. Uni se pa zjezé in ga ubijejo, ker je rekel lisičja glava.

Loči se zdaj on od lisice in gré domú, pri sebi je imel zlato deklico, zlatega konja, zlato jabelko in terto.

Ko pride do tistega razpotja, na katerem se je bil od svojih bratov ločil, ko je z doma po terto šel, zagleda množico ljudi zbranih, gré tudi on bliže, vidit, kaj je.

Ko pride tje, stojita njegova brata obsojena in ljudjé ju obesiti hočejo.

Reče on deklici, da sta ta njegova brata, in da bi ju rad odkupil. Deklica potegne iz njedra silno blaga in on brata hudodelnika, ktera sta mislila ljudo ubivaje, požigaje in pokončevaje terto dobiti, otme in odkupi.

Una sta mu zavidila, ali nimata kod in kam. Pridejo domú. Nespametni postavi terto v vert, kjer je popred bila, terta začne vino liti, in očetovo levo oko jenja jokati se in se zopet smejati počne.

Jabelko začne cvesti, zlati konj razgetati, deklica pa prepevati, radost in veselje je v dvoru, da je kaj.

Enkrat pošlje oče sinove, da mu prinesó iz njive tri klasove žita, da vidi, kakošna bode letina. Ko pridejo na polji do nekega vodnjaka (štirne), rečeta nespametnemu bratu, jima vode zajéti, da se napijeta. On se stegne nad vodnjak, da jima vode zajme, una pa ga suneta v vodnjak, kjer utone.

Na enkrat neha terta vino liti, očetovo oko začne solziti, jabelko se nagne, konj neha razgetati, deklica začne plakati in konec je — veselja.

V tem pride ravno tista šantava lisica, se spustí v vodnjak, in polagano svojega pobratima izvleče, izčerpá iz njega vodo, ga položí na živo travo, in on oživí.

Ko on oživí, se spreoberne lisica v prav lepo deklico, pa mu pripoveduje, kako jo je mati zato, ker je svojega narvečjega sovražnika smerti otela bila, preklela: „Prekleta bodi, in v zvito lisico se prenaredi in gugaj se na treh nogah tako dolgo, dokler svojega dobrotnika vodene smerti ne rešiš“. — Zdaj pa z Bogom“.

Ona gré na svojo stran. Nespametni pa na svojo, k svojemu očetu, in kakor na tla stopi, začne terta zopet vino liti, očetovo oko ne smejati, zlati konj razgetati, in zlata deklica prepevati.

Pové očetu, kaj sta mu brata na poti storila, in kako ga je neka deklica v kletvi rešila, in sebe kletve znebila. To slišati oče una dva hudobneža od sebe v svet prežene. Tega poročí z zlato deklico, s katero je dolgo v veselji in zadovoljnosti živel.

„Slov.“

Novičar iz raznih krajev.

K 50. službnemu letu je prejel fzm. Hess od presv. cesarja lastnoročno pohvalno pismo za velike zasluge od začetka svoje službe noter do vojská na Laškem, v kterih mu gré zraven maršala Radecki-ga naj večji del slavnih zmag; s tem prečastnim pismom vred je prejel tudi vélikí križ imenitnega reda sv. Štefana. — Dr. Raudnic, ki je unidan, ko so se konji cesarske kočije splašili, presv. cesarico peljal v svoji kočii domú, je prejel v darilo zlato, dragoceno tobačnico, — kavár Gabesam, ki ji je iz kočije pomagal, brilanten perstan, kmet Striker pa, ki je s svojim vozom ustavil splašena konja, 500 gold. v sr. — Predsednik višje c. k. sodnije, grof Taafe, je na Dunaji umerl 64 let star. — Trojih višjih razsodb imamo omeniti, ki se takole glasé: „Če se kak dednik (erb) po po-